

soudové rozsudky »jménem republiky«, a zajisté tím větší vážnost má býti zachovávána k úkonu, který se vyhláší »jménem republiky«. Jest tudíž důvodné podezření, že obviněný zlehčil řečeným chováním čest a vážnost stavu, pročež jest stížnost zástupce advokátní komory se zřetelem na § 53 čís. 2 zákona ze dne 1. dubna 1872, čís. 40 ř. zák. odůvodněna a bylo jí vyhověti.

Čís. 45 dis.

Advokátní komora nemůže zakazovati advokátům-soudcům na odpočinku užívání jejich služebních titulů při vykonávání advokátního povolání.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1927, Ds II 7/27.)

Nejvyšší soud jako odvolací soud v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl odvolání obviněných z nálezu kárné rady slezské advokátní komory v Opavě ze dne 20. listopadu 1926, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu, změnil napadený nález a sprostil obviněné obvinění z kárného přečinu poškození cti a vážnosti stavu, jehož se prý dopustili tím, že při výkonu advokátského povolání užívali a užívají na svých podáních a v korespondenci úředních titulů nabytých v dřívější soudní službě, Emanuel H. titulu »dvorní rada a president krajského soudu m. sl.«, Teodor W. titulu »rada vrchního zemského soudu m. sl.«, a že tím jednali a jednají proti usnesení plenární schůze slezské advokátní komory z 11. března 1926.

Důvody:

Odsuzující nález kárné rady odvolává se na plenární usnesení slezské advokátní komory z 11. března 1926, jímž bylo prohlášeno užívání úředních titulů, nabytých ve dřívějších povolání a poukazujících na toto povolání, při provozování advokacie a zvláště ve styku se stranami za kárný čin a poškození cti a vážnosti stavu. Usnesení to není přímým zákazem užívání určitých titulů, ač mělo dosáhnouti téhož účelu. Jsouc jenom projevem určitého právního názoru, nezavazovalo ani kárnou radu, tím méně zavazuje odvolací kárný soud. To uznala nepřímou kárnou radou sama tím, že neodsoudila odvolatele pro přečin proti povinnostem povolání, spáchaný neposlušností k příkazům komory, nýbrž uznala, osvojivši si důvody plenárního usnesení, na přečin poškození cti a vážnosti stavu. Než ani s tímto rozhodnutím nelze souhlasiti. Slova »president krajského soudu« a »rada vrchního zemského soudu« jsou nejenom označením určité služební funkce, nýbrž i titulem nabytým jmenováním ve veřejné službě. Právo na jich užívání nepomíjí přestupem do příkaznosti, nebo do výslužby. Vyžaduje se jenom, by při oficiálních příležitostech a v písemném styku byl připojen k titulu dodatek, nazna-

čující neaktivnost služebního poměru. Předpis § 40 služební pragmatiky, jenž to výslovně ustanovuje, nevztahuje se sice podle čl. I. pragmatiky na soudce, jichž služební poměry měly a mají býti podle § 97 ústavní listiny Československé republiky upraveny zvláštním zákonem, nebylo však jím stanoveno nové právní pravidlo, nýbrž kodifikován dosavadní, dlouhým vývojem se vytvořivší právní stav, jenž platí pro soudce právě tak, jako pro ostatní státní úředníky v širším smyslu slova. Dovolávají se ho odvolatelé právem. Práva užívati vedle svého jména titulu, nabytého činnou soudcovskou službou, mohou býti zbaveni jenom výrokem trestního soudu nebo kárného soudcovského senátu. Jiný úřad, tedy ani advokátní komora, nemá práva zakazovati jim užívání titulů ani přímo ani nepřímo, ani všeobecně ani s obmezením na určitou činnost. Tituly nabyté v dřívější soudcovské službě nelze posuzovati jinak než titul doktora práv, nebo dřívější šlechtické predikáty. Ač ani užívání těchto titulů a predikátů při provozování advokacie není nutné, nebylo a není spatřováno v jejich užívání zlehčování ostatních advokátů, kteří na ně nemají práva, a poškozování cti a vážnosti stavu. Kdyby byl zákonodárce pokládal užívání soudcovských titulů za neslučitelné s provozováním advokacie, byl by je zakázal. Ustanovení § 6 adv. řádu bylo by přímo nutkalo k doplnění takovým zákazem; jeho opomenutí dokazuje, že zákonodárce neviděl v užívání titulů nabytých dřívější soudcovskou službou při výkonu advokátního povolání nic závadného. Od té doby změnily se sice poměry i názory, nezměnila se však zákonná ustanovení. Bez jejich změny nemůže advokátní komora brániti svým členům, by neužívali zákonných titulů, a to ani při vykonávání advokátního povolání. Teprve kdyby se neobmezovali na to, klásti prostě titul vedle svého jména, nýbrž užívali titulů způsobem, přesahujícím obvyklou míru a poukazujícím na úmysl, získati si jimi výhody v soutěži s jinými advokáty, bylo by lze uvažovati, zda nebyla poškozována čest a vážnost stavu. Zjištěné a odvolatelům za vinu kladené skutečnosti nezavdávají k takovému uvažování podnětu. Odvolací kárný soud neměl proto důvodu, aby se v souzeném případě odchýlil od dřívějšího svého rozhodnutí z 23. října 1924, čís. Ds I 8/24, vydaného v případě zcela obdobném, musil vyhověti odvolání a uznati, jak se stalo.

Čís. 46 dis.

S hlediska § 44 kárn. stat. čís. 40/72 ř. zák. stačí, byl-li o pokračování v ústním přelíčení vyrozuměn obhájce (plnomocník) obviněného.

Člena kárné rady lze odmítnouti i před počátkem ústního přelíčení, jímž bylo pokračováno v odročeném přelíčení, leč odmítnutí to může se vztahovati toliko na ty členy, kteří při odročeném (prvém) přelíčení nezasedali (§ 35 kárn. stat.).

Při sepisování smluv mezi stranami, z nichž jedna není zastoupena advokátem, zastupuje advokát obě strany, a je tudíž jeho povinností, by hájil v takovém případě zájmy obou stran; chce-li plniti povinnosti